

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

De Rebus Ecclesiae Alienandis, vel non. Titulus XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

404
405
restituam tuis, frater Archiepiscopo, & majoris & sanioris
partis capituli iuratus super hoc duxerit a resistendum,
obstantes sententia plurimum b.
[Quia vero super hoc diversa fuerant inter vos, filii cano-
nicos, & sacri voluntates, ne tam laudabile opus ex vestra dissi-
mulatione significetur.]

VT ECCLESIASTICA BENE-
ficia sine diminutione con-
ferantur.

TITVLVS XII.
CAP. I.

Nobis sufficit per summarios. Vel summa si secundum Ab-
batem. Occulta collatio beneficii, licet si suspecta, bene valet, dum-
modo ab legitime facta probetur. h. d. Et est casus nos. non tamen
debetur, nec omnes distincte hoc tenent, sed maior pars con-
suetudo hoc summario.

Innoc. III. Medietatem Archiepiscopi.

Notram e procedat de vultu Dei iudicium:
[107] Præterea proponerebas, quod cum nullas
debet sine accusatione & damnari, nec aliquid
circa negotium illud sit actum in forma iudicii, deposi-
tiones vel non poterat tibi præiudicium gene-
ratur. Quia vero hæc allegatio personam nostram tan-
gere videtur, dignum duximus causam committere in-
quisitioni & ordinem plenus explicare, ne quis quomodo-
libet libere perperam pro-
cessum, præsertim cum ratio assignanda debeat esse
publica probatur. Cum enim iuris sit explorati, quod
aliter non probantur qui conveniunt, etiam si nihil præ-
iudicium, dicitur absolvi: videri poterat, quod nos tibi
qui convenerat a nobis, malitiosè vel indiffrè omni
probationis super tribus præmissis articulis imposuimus:
videlicet ut offenderes, quod prædictam cancellariam
personam idoneo, modo canonico, & tempore competen-
ti docuisset. Porro cum donatio fuisset occulta, & ideo
susceptione non caret, & elapso jam anno nullus cancella-
riatus omnino appareat: non immerito credebamus,
quod secundum Lateran. concilii f. statuta ad nos esset
ipsam sine culpa conferre: quoniam etiã locum De tre-
nemus interitus, non tamen de occultis potuimus g. di-
tunc. Quia ergo contra illud quod prima facie iuste
presumebatur pro nobis, præsertim cum responderis pri-
mario, quod cancellariam alicui non contuleras, facul-
tatem pro te probandi concessimus: non fuit grava-
men, sed gratia: nec ex malitia, sed ex benignitate pro-
cedit. Quod etiam de modo canonico fidem nobis fieri
mandavimus, tu causam præstitisti mandato, qui sæpe
nobis per literas tuas intimasti, & tandem probasti per
litteras, quod tenens tibi proventibus officium concessis-
tu memoratam: ex quo non immerito in talem concessio-
nem famulus suspicatus. Et ideo nos, qui non tam ex
plenitudine potestatis, quam ex officii debito possumus
de hominis de subditorum excessibus ad correctionem in-
cipere venientem, maxime causam & occasionem præ-
sente inquisitionem committimus faciendam. Omnibus
ergo diligenter auditis, te in tribus comperimus fuisse
culpabilem: circa contrarietatem responsi, quia non sa-
tis cautè, sed nec cuiquam debuit ex certa scientia con-
ferre respondere. Circa carnalitatè animi, quia non ex s.

adfectu carnali, sed discreto iudicio debuisti ecclesiasti-
cum officium & beneficium in persona magis idonea a
dispensare. Et circa inhonestatem facti, quia non li-
cuit ex passione vel conventionem quocunque sub modo
vel tenore præscripto concedere nudum officium, & b
tibi retinere proventus: cum in Lateranen. concil. c
prohibitum sit, ne quis conferendo ecclesiasticum bene-
ficium, partem proventuum suis usus retinere præsumat:
& alibi cautum reperitur in canone, quod eccle-
siastica beneficia sine diminutione debent conferri. Vnde
credimus distinguendum, utrum qui dat spirituale
beneficium, proventus ipsius ante donationem percipiat.
Nam si proventus ante donationem non d. percipit ipse,
sed alius, & ex donatione consequatur e, ut ipse proventus
f. percipiat, non est dubium & circa hæc intercedere
simoniacam pravitatem. Si vero ante donationem percipit
ipse proventus, credimus distinguendum, utrum ante
donationem constituat, ut ipsi proventus retineantur ad
tempus pro causa iusta & necessaria: aut conveniat cum
eo, qui accipit beneficium, seu cum mediatore quocunque,
ut officio illo concessio retineat ipse sibi proventus.
Primum enim membrum credimus esse licitum.
Secundum autem dicimus non licere: ne viam apertam
his, qui pravitatem suam fatigant palliare.

[1] Et oculi vestri videant aequitatem, quare regia via debemus
incedere, nec ad sinistram omnino nec ad dextram declinare, ita
magnum iudicantes ut parvum, quia non est apud Deum acceptio
personarum, &c. Quia post interdictionem nostram ei præsumptivè tra-
dere bullam, cum in traditione saltem debuisset disserere donec no-
strum consuleret beneplacitum, dicitur fil. n. l. Archidia. & Oleno
canonico Mediolanensi, deditur in mandatum, ut si etiam post fidei-
dum mandatum, per quod totius cognitionem negotii ad nostrum
iudicium revocamus, ut id ipsum recognoscere attentatum, tra-
ditionem sigilli decernerent irritam & inane, inhibentes h. ne quolibet
modo eo uti præsumeret, cum plus sit Roman. Pontif. ad se
aliquid negotium evocare, quam ad eum super aliquo negotio
provocare.]

DE REBUS ECCLESIAE ALIE-
mandis, vel non h.

TITVLVS XIII.
CAP. I.

Non potest prelati res alicuius ecclesie alteri dare, nec viciniam res
illas commutare sine ambarum consensu.

Ex Concilio Lugdun. i. quarto.

Non licet & Episcopo vel Abbati terram unius
ecclesie vertere ad aliam, quamvis ambe in e-
jus sint potestate: tamen si commutare voluerit
terras earum, cum consensu ambarum i partium
faciat.

CAP. II.

Principes seculares res ecclesie donare non possunt: & qui ab
eis recipiunt, excommunicantur: perdunt annua, que ab ecclesia
alio legitime obtinebant, hoc dicit, secundum unum intellectum,
qui satis placet.

Ex eodem m.

Quia res ecclesie petunt à Regibus, & horrendè cupi-
ditatis impulsu egentium substantiam rapiunt, ita

a Cap. constitutum, supra de appell. b eius tibi. c Lateranen. sub Alexandr. III. cap. 7. h. prohibetur. d percipit. e consequitur. f percipiat. g hæc duo verba, circa hæc, desunt, in antiq. h al vel non alienandis. i Lugdun. k Burch. l 3. decr. c. 2. l. v. p. 3. c. 3. cap. 30. & Cap. i. eod. tit. in l. compilat. Vid. Chalder. consil. q. hoc tit. l. Vox partium, deest in antiq. m al Idem. Burch. l 3. c. 38. & l. v. p. 16. c. 37.

a Decretum b Vid. l. & sum hered. s. fil. l. seq. ff. de pac. & l. vend. major. ff. ad man. c l. i. eod. tit. in 3. comp. d ac-
cessione. e de her. & Alex. III. cap. 3. g possimus quod
ergo. h Qualiter dicitur causa & occasio, vide hic Pannor.
i Dicitur deest in quibusdam.

